

Η ΕΝ ΩΡΑ ΓΑΜΟΥ

ΠΘΟΠΟΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΣ

(Συνέχ. καὶ τέλος.)

ΣΚΗΝΗ ΙΔ'.

Οἱ ἀνωτέρω καὶ ὁ ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ (συναρταλμένως)

Ἡθέλησα, Κύριε, πρὶν ἀναχωρήσω, νὰ σὰς ἐκφράσω πόσον θλίβομαι, διότι...

ΧΡΗΣΤΟΥΛΗΣ

Βρὲ ἀδελφέ μου, σὲ παρακαλῶ, ἄφες τὰς δικαιολογήσεις. Ἀρκεῖ ὅτι φανήκαμε σήμερον τόσον γελοῖοι!

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

Ἀ! Κύριε.

ΧΡΗΣΤΟΥΛΗΣ

Ναὶ, ναὶ, ναὶ· μὴ μᾶς κάμης τώρα κοπλιμέντα! Ἡ ἰδέα τοῦ γάμου, φίλε μου, μᾶς παραζάλισε καὶ δὲν εἰξεύραμε τί κάμνομεν. Εὐρέθημεν ἀπροετοίμαστοι γιὰ νὰ δεχθῶμεν γαμβρόν σχεδὸν ἄγνωστον, τί νὰ σοῦ πῶ; Ἀλλὰ τῶρ' αὐτὰ τελεῖωσαν ὥστε θὰ σὲ φερώμεθα χωρὶς φιλοφρονήσεων, ἀφελῶς, ὅπως εἴμεθα πάντοτε. Θεώρει μας ὡς φίλους σου, ὡς καλοὺς γείτονας, ἂν μᾶς ἀρέσης ἔτσι ὅπως εἴμεθα, ἀπροσποίητοι...

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ (ἐκπληκτος)

Παίγνιον τῆς φαντασίας ὑπῆρξα; ἐτυφλώθην καὶ ἄλλ' αὐτ' ἄλλων ἔβλεπα; Οἱ λόγοι σας αὐτοὶ οἱ ἄδολοι καὶ εἰλικρινεῖς... Σὰς βεβαιόνω μένω...

ΧΡΗΣΤΟΥΛΗΣ

Ἀδιάφορον· δὲν σ' ἐρωτῶ ποῦ μένεις, ἐπειδὴ ἀπόψε θὰ σὲ κρατήσωμεν ἐδῶ νὰ φάγης μαζί μας.

[ΠΑΡΘΕΝΩΝ — ΣΤΟΣ Β'.]

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

Ἀλλὰ παρακαλῶ...

ΧΡΗΣΤΟΥΛΗΣ

Ἀ τίποτε· κανὼν γενικός: Θὰ φάγομεν μαζί, θὰ πιοῦμε, καὶ ἔπειτα, ἂν θέλης μένεις ἄγαμος...

ΚΑΣΤΟΡΙΔΗΣ

Ἄν δὲν δεχθῇς, θὰ ἀποδείξῃς πῶς μνησικακεῖς, τοῦλάχιστον ἡμεῖς αὐτοὶ θὰ ὑποθέσωμεν.

ΜΑΡΙΩΡΗ

Τοῦ κάκου χάνετε τὰ λόγια σας. Ὁ Κύριος Ἀριστείδης, ἅμα τὸν παρακαλέσω ἐγὼ, θὰ δεχθῇ.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

Ἄν οὕτως ἔχῃ, δέχομαι.

ΚΑΣΤΟΡΙΔΗΣ

Ἀ! εὐγέ σου! (θλίβων τὴν χεῖρά του) Δός με τὸ χέρι σου· ἂν δὲν ἦνε γαμβροῦ χέρι, εἶνε ὁμῶς φίλου...

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

Δέχομαι, δέχομαι... εὐχαριστῶ. (κατ' ἰδίαν) Τῇ ἀληθείᾳ εἶνε ἀγαθότατοι ἄνθρωποι!

ΧΡΗΣΤΟΥΛΗΣ

Κ' ἐγὼ σ' εὐχαριστῶ, διότι ἂν μείνης θὰ μᾶς βοηθήσῃς καὶ σὲ κάτι τι ἀπόψε δεχόμεθα ἄλλον γαμβρόν...

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ (μεῖδιων)

Ἀ! δεύτερον γαμβρόν!

ΧΡΗΣΤΟΥΛΗΣ (γελῶν)

Τὸν Κύριον Κωστήν Χηνόπουλον! τὸν υἱὸν τοῦ Βουλευτοῦ Χηνοπούλου... ἦτο μαζί σου ὑποψήφιος...

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

Ὡς βουλευτής;

ΧΡΗΣΤΟΥΛΗΣ

Ὅχι, ἀδελφέ· ὡς γαμβρὸς διὰ τὴν Χαρίκλειαν...

ΜΑΡΙΩΡΗ

Βιαζώμεθα, αἶ; τί λέτε; ἀλλὰ τί νὰ κάμουμεν; ἡ Χαρίκλεια εἶνε τῆς 'πανδρειᾶς... Σὰ γένετε καὶ σεῖς πατέραις, θὰ ἰδῆτε τί θὰ πῇ νᾶχη κανεῖς μὲ κόρη ἴσια μὲ τὴν μητέρα της...

ΧΡΗΣΤΟΥΔΗΣ

'Εμεῖς, φίλε μου 'Αριστείδη, βλέπεις παραζαλιζόμεθα, τὰ χάνουμε, δὲν συνειθίσαμε σὲ τέτοια πράγματα 'ξέρω 'γώ... 'Ωστε ἀπόψε βέβαια μὲ τὴν ἀταραξίαν σου θὰ μᾶς βοηθήσης, νὰ μὴ γίνωμε πάλιν γελοῖοι!

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

Εὐχαρίστως, ὅ,τι θέλετε.

ΧΡΗΣΤΟΥΔΗΣ

'Εκεῖνο δὲ τὸ κτῆμα, ποῦ θέλεις ν' ἀγοράσης ἐδῶ κοντὰ σὲ τὸ παραχωρῶ 'ς ὅ,τι τιμὴ θέλεις...

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

'Αν θέλετε νὰ τὸ πωλήσετε... ἐγὼ δὲν ἐπιμένω πολὺ... 'Ο μόνος λόγος ποῦ τὸ ἤθελα, εἶνε διότι ἀπετέλει ἄλλοτε μέρος τοῦ κτήματος τοῦ θεῖου μου Σφυρῆ.

ΚΑΣΤΟΡΙΔΗΣ

Σφυρῆ; τοῦ ἐμπόρου τοῦ Σφυρῆ, ὅστις 'πλούτισε 'ς τὴν 'Αλεξάνδρειαν, καὶ ἦλθε κι' ἀπεκατεστάθη εἰς 'Αθήνας;

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

Αὐτοῦ. Μάλιστα.

ΚΑΣΤΟΡΙΔΗΣ

Καὶ ἦτο θεῖός σου ὁ μακαρίτης;

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

Ναί.

ΚΑΣΤΟΡΙΔΗΣ

Μὰ αὐτὸς ἦτο φίλος μου, παλαιὸς φίλος· δὲν σᾶς 'μιλοῦσε ποτὲ περὶ ἐμοῦ· δὲν ἀνέφερε τ' ὄνομά μου; Νικήτας Καστορίδης...

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

Τώρα ἐνθυμούμαι! ᾧ συχνὰ, συχνότατα καὶ φαίνεται πῶς σᾶς ἠγάπα ἀρκετά!

ΚΑΣΤΟΡΙΔΗΣ

Τώρα ἐνθυμούμαι! 'Εγὼ σὲ 'θυμούμ' ἐσένα, φίλε μου, μικρὸ παιδάκι, τόσο! ὅταν ἦλθε ἀπ' τὴν 'Αλεξάνδρειαν ὁ θεῖός σου καὶ ἡ μητέρα σου... 'Επειτα ἔφυγες, 'πῆγες 'ς τὴν Εὐρώπην.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

Δέκα χρόνια ἔλειψα, ἀπὸ τὰς 'Αθήνας!

ΚΑΣΤΟΡΙΔΗΣ

Τώρα ἐνθυμούμαι· ναί, ἀδελφέ μου, ναί.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

Δογίζομ' εὐτυχὴς πολὺ, Κύριε, διότι ἀπήντησα φίλον παλαιὸν τοῦ θεοῦ μου...

ΜΑΡΙΩΡΗ

Τρόντι, νόστιμη συνάντησις!

ΚΑΣΤΟΡΙΔΗΣ

Βλέπετ' ἐκεῖ; 'Εκ πρώτης ὄψεως, φίλε μου, νὰ σοῦ 'πῶ τὴν ἀλήθειαν, καθόλου δὲν μ' ἄρεσες.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ (μειδιῶν.)

'Αλλ' οὔτε σεῖς ἀρέσατ' εἰς ἐμέ.

ΚΑΣΤΟΡΙΔΗΣ (γελῶν.)

Παλαιοὶ φίλοι, σὰν ἐμᾶς!

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

'Ελπίζω ὅμως εἰς τὸ ἐξῆς θ' ἀναφανῇ στενοτέρα ἢ οἰκογενειακὴ μας παλαιὰ φιλία... θὰ συναντώμεθα συχνὰ ἐδῶ καὶ εἰς τὸ σπίτι μου... Κάμνετε κυνήγι;

ΚΑΣΤΟΡΙΔΗΣ

'Εννοεῖται!

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

Αἱ λοιπὸν κ' ἐγὼ ὅλα τὰ ἔχω ἑτοιμα

δι' ἐκδρομάς. Σᾶς προσκαλῶ εἰς τὸ ἐξῆς
κ' οἱ τρεῖς μας νὰ μεταβαίνωμεν εἰς τὰ
περίχωρα — ἔξω ἀπὸ ληστὰς ὅμως... —

ΧΡΗΣΤΟΥΛΗΣ

Τώρα ἔχουμε καλὴ Κυβέρνησι, τὴν
ἀφάνισε, τὴν ἐθρυμμάτισε ὡς κουκου-
νάρα τὴν ληστεία!

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

Κατόπι πάλιν βλέπομε· τὸ χειμῶνα
'ς τὰς Ἀθήνας.

ΧΡΗΣΤΟΥΛΗΣ

Ἀξιόλογα! Αἱ τώρα ὅμως 'ς τὴν δου-
λειά του ὁ καθείς· Καστορίδη, ἐσὺ ἔλα
πᾶμε νὰ μὲ βοηθήσῃς γιὰ 'κεῖνο ποῦ 'ξεύ-
ρεις· ἡ γυναῖκά μου ἔχει τῆς δουλειαῖς
τοῦ σπιτιοῦ, (πρὸς τὸν Ἀριστείδην.) Βλέπεις,
φίλε μου, σὲ θεωρῶ ὅχι σὰν ξένον ἀλλὰ
ὡς παλαιὸν φίλον... Ἐδῶ ἔχεις βιβλία,
μουσικὴν, εἰς' ἐλεύθερος νὰ κάμῃς ὅ,τι
θέλεις. Κατέβα ἔπειτα 'ς τὸ περιβόλι...
μὴ φύγῃς ὅμως... θὰ φᾶμε μαζύ...

ΚΑΣΤΟΡΙΔΗΣ

'Σ τὸ δεύτερο γαμβρὸ, δὲν θὰ τὴν πά-
θουμε... Χαῖρε, Ἀριστείδη μου.

(ἀναχωροῦσιν ὅλοι ἐκτὸς τοῦ Ἀριστείδου.)

ΣΚΗΝΗ ΙΓ'.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ (μόνος)

Μὴν ἀποφαίνεσαι ποτὲ περὶ τοῦ χαρακτῆρος
ἀνθρώπων, ποῦ καλὰ καλὰ δὲν 'γνώρισες ἀκόμη.
Αὐταὶ τῆς κοινωνίας μας αἱ κοῦραι ἀπαιτήσεις,
σε ἀναγκάζουν νὰ φανῇς ἄλλος παρ' ὅ,τι εἶσαι.
'Αν κατὰ γράμμα τὰς τηρῇς, μεγάλα δὲν κερδίζεις,
γίνεσαι ἄνθρωπος κοινός, οὐδὲν ἐπιδεικνύων
ἢ προσωπεῖον εὐτελές, πιθήκων παρωδίας.
'Αν πάλιν δὲν ἀκολουθῇς αὐτὰς τὰς ἀπαιτήσεις
γελοῖος ἴσως θὰ φανῇς, καὶ ἡ ἀφέλειά σου,
ἀνοησίᾳ θὰ κληθῇ. Ὅ,τι λοιπὸν τῶν δύο
ἐκλέξῃς, καὶ τὰ δύο κακὰ! Καλλίτερα νὰ λείπουν
αὐτὰ τὰ σκάνδαλα λοιπόν! Καλλίτερα νὰ λείπουν!
καὶ ὅ,τι εἶν' ὁ ἄνθρωπος, ἐκεῖνο καὶ νὰ ᾔνῃ.

(λαμβάνων ἐν βιβλίον ἐπὶ τῆς τραπέζης)

Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι μὲ ἤρεσαν πολὺ
αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι. Τί ἀπλότης τρόπων,

τί εἰλικρίνεια! Ἀ! εἶχον μέγα ἄδικον
νὰ τοὺς ἐκλάβω ὡς κούφους καὶ ἀνοή-
τους! Τοὺς ἐτάραξεν ἡ ἰδέα ὅτι θὰ
ἦμην ἴσως ἄνθρωπος τῶν φιλοφρονή-
σεων... Θὰ ἔρχωμαι συχνὰ νὰ τοὺς
βλέπω! καλοὶ γείτονες! τί μὲ μέλει ἂν
ἡ κόρη των εἶνε μικρόνους καὶ ἄχαρις
(ἀκούεται ἡ Χαρίκλεια ἄδουσα ἔξωθεν.) Ἀ!..
εἰν' αὐτή! Ἐβγαλε τέλος πάντων τὴν
ἐσθῆτα! Ὅτε πρώτην φορὰν τὴν εἶδον
τὴν ἰδίαν ἔφερεν ἀπλὴν ἐνδυμασίαν καὶ
σεμνήν. Ἰδοὺ, ὡς τότε, τώρα μειδιᾷ·
εἰν' εὐχαρις, ὡς τότε. Πόσον τώρα φαί-
νεται καλή!

ΣΚΗΝΗ ΙΣΤ'.

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ, ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ.

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

(εἰσέρχεται πηδῶσα καὶ ἄδουσα τὴν ἐξῆς στρο-
φήν, ἥς τὸ ἥμισυ εἶχε ψάλει ἔξω τῆς σκηνῆς.)

Εἶμαι νόμφη τῶν κοιλάδων,
τρέχω μέσῳ τῶν ἀνθέων,
τρέχω μέσῳ πεδιάδων
ἀνθοσπάρτων, γλοερῶν·
ὀρέπω πρώτη τὸ ὠραῖον
λευκὸν ῥόδον τῶν ἀγρῶν.

(στρεφομένη θορυβεῖται βλέπουσα τὸν Ἀριστείδην)

Μὲ συγχωρεῖτε, Κύριε...

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

Ἐκπλήττεσθε δικαίως,
'Ὅτι ἐδῶ μὲ βλέπετε... ναί· ἤθελον νὰ φύγω..
ἀλλὰ...

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

Τὸ 'ξεύρω, Κύριε... μὲ εἶπεν ὁ πατήρ μου
ὡς γείτονας εἰς τὸ ἐξῆς ὅτι μᾶς θαυρεῖτε,
καὶ πῶς ἀπόψε μένετε ἐδῶ, πολὺ δὲ χαίρω,
διότι ἀπεδείξατε πῶς δὲν μνησικακεῖτε.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

Καλὲ τί λέγετε; ἐγὼ μνησικάκος;

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

Δικαίως·

διότι θὰ ἐπλήξατε καὶ ἀρκετὰ νομίζω,
—λυποῦμαι δὲ ὅτι κ' ἐγὼ συνέτεινα εἰς τοῦτο...

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ (ὀλίγον τεταραγμένος)

Ἀ! δεσποινίς, τί λέγετε;

(κατ' ἰδίαν)

εὐρίσκομαι εἰς θέσιν
πολύ δεινὴν.. τὴν χειρὰ της γνωρίζει ὅτ' ἡρνήθην,
καὶ ἔχει εἰς τὰ χεῖλη της δικαίως εἰρωνείαν..

(πρὸς τὴν Χαρίκλειαν)

Πιστεύσατέ με, ἕνεκα ἰδιαιτέρων λόγων, ...
προσωπικῶν.. ἀτομικῶν.. μὴ θέλων.. ἡναγ-
[κασθὴν..

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ (κατ' ἴδιον)

Ἰδοὺ καὶ πάλιν σκέπτεται ἐκεῖνα ποῦ θὰ μ' εἴπῃ
μετρᾷ μὲ μὲ τὰς λέξεις του.. θὰ μ' ἔλθῃ πλῆξης
[πάλιν.

(πρὸς τὸν Ἀριστείδην)

Βεβαιωθῆτε, Κύριε... ἄς παύσῃ ἡ ταραχὴ σας
δὲν ἔχω τίποτε μὲ σᾶς· ἀπόδειξις δὲ τούτου
ὅτ' ἦλθον ἐκ προθέσεως νὰ σᾶς εὐχαριστήσω...

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

Πῶς εἶπατ'; ἐκ προθέσεως;

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

Νὰ σᾶς εὐχαριστήσω..
σεῖς πλέον δὲν μὲ θέλετε, γαμβρός δὲν εἴσθε
[πλέον,
λοιπὸν κ' ἐγὼ ἡσύχασα...

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ (ἰδίᾳ)

Ἄλλ' ἄρά γε μ' ἐμπαίζει;

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

Ἐκτός δ' αὐτοῦ, ὁ ἀγαθὸς ἀνάδοχος μου μ' εἶπεν
ὅτ' εἴσθε φίλοι παλαιοί, λοιπὸν καὶ ἰδιὸς μας
θὰ εἴσθε φίλος. Ἄλλ' ἄς μὴ σᾶς ἐμποδίσω πλέον,
—θαρρῶ ἀνεγινώσκω—καὶ τὴν ἀνάγνωσίν σας
διέκοψα, μὴ παύετε λοιπὸν... μὲ συγχωρεῖτε.
(πλησιάζει εἰς τὴν πρὸς τ' ἀριστερὰ μικρὰν τρά-
πεζαν.)

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

(βλέπων αὐτὴν διορθοῦσαν τὸ κάθισμά της καὶ
λαμβάνουσα ἐργόχειρον.)

Μὰ σήμερα τί ἐπαθα; τὰ ῥάτια μου ἄς τρίψω;
Καθόλου δὲν συστέλλεται, ὅταν μὲ βλέπῃ πλέον.
ἀπ' ἐναντίας φέρεται μ' ἐλευθερίαν τόσην,
ὡς ἔθνους συνταγματικοῦ φιλόνομος πολίτης...

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

(ὀψοῦσα τὰ βλέμματα καὶ βλέπουσα ὄρθιον ἐνώ-
πιόν της τὸν Ἀριστείδην.)

Αἴ; δὲν ἀναγινώσκετε;

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

Εἶν' ἄθλιον βιβλίον
αὐτὸ... μ' ἐστενοχώρησε...

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

Καὶ τί βιβλίον εἶνε;

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

Ἄ! εἶνε... εἶνε...

(ἀνοίγει αὐτὸ διὰ νὰ ἴδῃ μέσα τὸν τίτλον του)
βλέπετε, δὲν ἔχει οὔτε τίτλον...

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ (γελῶσα)

Δὲν ἔχει τίτλον; στρέψατε ἀκόμη ἓνα φύλλον...

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

(τετραρχμένος στρέφει τὸ πρῶτον λευκὸν φύλλον,
μεθ' ὃ φαίνεται ὁ τίτλος.)

Ἔχετε δίκαιον! ἐγὼ δὲν ἔστρεψα νὰ ἴδω...
Εἶν' ἐκθεσις ποιητικοῦ ἀγῶνος... τί μὲ μέλει!
Καθὼς ἀκούω ἄδικος ἢ κρίσις εἶνε πάντα...

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ (γελῶσα)

Ἀφοῦ δὲν ἀνεγνώσατε τὸν τίτλον τοῦ βιβλίου,
περὶ τοῦ ὅλου θέλετε εὐθὺς ν' ἀποφανθῆτε.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

Τὸ ἀληθές, θαρρῶμαι ν' ἀναγινώσκω τώρα...
Ἄν δὲν σᾶς ἐνοχλῶ...

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

Ἐμὲ;...

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ (δριλεῖ)

Δὲν θὰ σᾶς ἐνοχλήσω...

Ἐάν...

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

Ποσῶς ἐργάζομαι ἐγὼ, καὶ ἂν ὁμιλήτε,
δὲν χάνω οὔτε βελονίαν.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

(λαμβάνων κάθισμα καὶ τοποθετούμενος εἰς
μικρὰν ἀπ' αὐτῆς ἀπόστασιν.)

Ἄς τὸ ὁμολογήσω!

ἐπιθυμῶ στιγμὰς τινὰς μικρὰν νὰ φλυαρήσω.
(Μετὰ μικρὰν παύσιν)

Κρίνων ἐξ ὧν πρὸ μικροῦ μὲ εἶπατε, εὐρίσκω
ὅτι ὑπῆρξε δι' ἐμὲ... πάρα πολὺ ὀλίγον
εὐνοϊκῇ... ἡ πρώτη μου ἐπίσκεψις...

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

Ἄλλ' ὅμως...

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

Εἰλικρινῶς εἶπέτε μοι· σᾶς ἤρεσα;

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ (σιγᾷ)

Ὅλιγον...

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

Ἦγουν καθόλου...

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ (χαμηλὴ νεύουσα)

Μάλιστα· εἶν' ἀληθές, καθόλου.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

Καλλίτερα· τὴν κρίσιν σας μεγάλη αὐστηρότης χαρακτηρίζει.

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

Βλέπετε; διὰ νὰ σᾶς γνωρίσω καλῶς, ἐφάνην αὐστηρά...

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

Καὶ ἴδατε, ἂν εἶμαι ἢ ἂν δὲν εἶμαι ἄξιος νὰ φέρω τίτλον φίλου...

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ (μειδιῶσα)

Ὦ! εἶσθε κ' ὑπεράξιος... καὶ ποῖος τὸ ἀρνεῖται; Εἶσθε τρώντ' εὐλοκρινής. Ἀλλὰ εἰς τί, εἰπέτε εἰς τί νομίζετ' ἐσφαλλα; σᾶς ἐρωτῶ διότι ἐπιθυμῶ εἰς τὸ ἐξῆς παρόμοιον τι σφάλμα νὰ μὴ μοῦ γίν', εἰ δυνατόν, καὶ νὰ σᾶς ἀποδείξω...

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

Πῶς ἔχετε πραγματικῶς ὥρατον χαρακτήρα καὶ ὅτι ἀποδέχασθε καλῶς τὰς ἀληθείας. Ἰδοὺ λοιπόν.—Ὁ τρόπος σας, οἱ λόγοι σας, τὰ πάντα
Ἐδείκνυσαν ὑπεροχήν. Ἐφαίνεσθε προστάτης, ἀνώτερός μου, καὶ πολὺ.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

Ἐγώ, ἐγώ τοιοῦτος;

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

Ὦ; νὰ μ' ἐλέγατε: «Ἐνῶ ἐγὼ καὶ πλοῦτον ἔχω καὶ πνευματικῶς κ' εὐγενής καὶ τόσα ἄλλα εἶμαι, σ' εὐεργετῶ ἂν σύζυγον σὲ λάβω κατὰ χάριν!»

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ (πλησιάζων)

Καλὲ τοιαύτας εἴχετε ἰδέας;

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

Ἀπορεῖτε!

Ἀλλὰ ὑπῆρξατε ποτὲ 'ς τὴν θέσιν νῆας κόρης εἰς ἣν με ὕψος σοβαρὸν πατὴρ καὶ μήτηρ λέγουν, «Ἔσο ὡραία, εὐγενής, φιλάρεσκος, φιλόφρων... σήμερον θάλῃ ὁ γαμβρός καὶ πρέπει νὰ σ' ἀρέσῃ, κολάκευέ τον, ἐπειδὴ...» καὶ τὰ λοιπά. Ἄ ἦνε φρικῶδες τοῦτο, τρομερόν!

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

Καὶ διατί;

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

Διότι

διότι... αἱ! τί νὰ σᾶς πῶ; καθόλου δὲν μ' ἀρέσει...

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ (ἰδίᾳ)

Πολὺ καλὰ τὰ πράγματα τῆς ἀληθείας κρίνει.

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

Ποῦ εἶνε τὸ φαλίδι μου;
(προσπαθεῖ νὰ τὸ εὕρῃ)

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

(μετὰ μακρὰν ἔρευναν εὕρισκων αὐτὸ ὑπὸ ἄλλα πράγματα, κόπτει τὸ λαμβάνει καὶ τὸ προσφέρει.)

Ἰδοὺ αὐτὸ τὸ ηῦρα!

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

Εὐχαριστῶ. (Ἐργάζεται.)

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ (μετὰ τινα σκέψιν.)

Ἦδύναντο κάνεις νὰ ἀπαντήσῃ πολλὰ εἰς ὅσα εἶπατε... καὶ εἰς ἐμὲ κυρίως αὐτὰ δὲν ἐφαρμόζονται... Ἐγὼ ἐδῶ δὲν ἔχω στενὸν κάνένα συγγενῆ... φίλους, γονεῖς δὲν ἔχω... κ' ἐξήγησα νὰ νομπευθῶ καλὴν, ἀθώαν νέαν ἥτις θὰ ἦτο δι' ἐμὲ καὶ σύζυγος καὶ φίλη καὶ ὅλη αἰκογένεια...

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ (μετ' ἐνδιαφέροντος.)

Τοὺς συγγενεῖς σας πάντας ἔχασατε, ἀπέθαναν;

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

Ἀπὸ τῶν παιδικῶν μου χρόνων ἀρρίλω, δεσποινίς, καὶ τὴν ἀνατροφὴν μου καὶ τὴν παιδείαν μου, τὸ πᾶν, εἰς τὸν καλὸν μου [θεῖον] Σφύρη, τοῦ ἀναδόχου σας τὸν φίλον τὸν ἀρχαῖον Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐξέπνευσεν ἐσχάτως καὶ μ' ἀφῆκε τὸν μόνον κληρονόμον του...

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

Ὁραῖα! εὖγε! εὖγε!

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

Ἐγὼ δὲ ἐταξείδευον πρὸ χρόνων εἰς Εὐρώπην, εἶδον πολλὰ, ἐγνώρισα, ἀλλ' ἐδαρύνθην πλέον νὰ βλέπω ὅσα ἠθέλον ποτὲ νὰ μὴ γνωρίσω... κ' ἐπέστρεψα μετὰ πολλὰ ἐδῶ εἰς τὰς Ἀθήνας, νὰ μάθω ὅσα ἠθέλον φείποτε νὰ βλέπω... (φιλοφρόνως.)

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

Πῶς εἶπατε, πῶς εἶπατε;

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

Ὅτι τοὺς πόθους μ' ὅλοι ἐνταῦθα συνεκέντρωσα!

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

Ἄ! εἴχατε καὶ πόθους!...
πλὴν πάλιν δὲν σὰς ἐννοῶ...

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

Λοιπὸν ἀκούσατέ με!
Ὡς λέγουσιν, ἡ φιλία τὸν βίον μας φαιδρύνει
ὁ ἔρω; ἔτι μάλλον — κάνεις δὲν τὸ ἀρνεῖται.
Ὡραίαν ἐρωμένην δὲν ἔχω, τί νὰ γαῖνη!
δὲν ἔτυχε κάμμία — ἀλλὰ δὲν ἔχω μήτε
πιστὸν κανένα φίλον· ὅλ' εἰν' ἀσχολημένοι
καὶ διὰ τὴν φιλίαν καιρὸς δὲν ἀπομένει,
Σκευθεῖς λοιπὸν ὠρίμως καὶ ὡς ἐν συμβουλίῳ
Εἶπόν: ἀφοῦ μὲ λείπει καὶ φίλος κ' ἐρωμένη
ἀς νυμφευθῶ ταχέως νὰ εὕρω καὶ τὰ δύο!

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

(μετὰ μικρὰς συγκινήσεως.)

Καὶ διὰ τοῦτο σύζυγον ζητεῖτε ἐπιμόνως;
Ὡ! εἴσθε ἀξιάπαινος!

(ἐγείρονται καὶ οἱ δύο ὁμοῦ)

Πλὴν ἠῦρατε, νομίζω
φίλους καλοὺς καὶ γείτονας, τὴν οἰκογένειάν μου,
κ' ὁ βίος σας εὐχάριστος θὴ ἦνε ἀπὸ τοῦδε.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

Ναὶ τῆς οἰκογενείας σας στενὸς θὰ ἦμαι φίλος...
ἀλλ' ἰδικὸς σας ἀρά γε... Θὰ ἦμαι;...

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

Κ' ἰδικὸς μου.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

Ἀλήθεια;

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

Γνωρίζετε δὲν ψεύδομαι ποτέ μου.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

Λοιπὸν δὲν μ' ἀποστρέψετε, ὡς πρότερον;

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

Καθόλου...

Ἐχάθη πλέον... Ἀλλὰ σεῖς, Κύριε, Ἀριστείδη,
Ἐμένα πῶς μὲ βλέπετε; σὰς ἐρωτῶ, διότι
βεβαίως σήμερ' ἀηδὴς καὶ εὐήθης θὰ ἐφάνην...

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ (μειδιῶν.)

Πολὺ ὀλίγον.

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ (ἐπίσης.)

Δηλαδή πολὺ.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

Ἄ! δὲν τὸ εἶπα!

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

Αἴ! τώρα ἐτελείωσαν τὰ πάντα· δὲν πειράζει!
Ἐλπίζω δὲ ἐπὶ πολὺ δὲν θέλει γίνεαι λόγος
Περὶ γαμβρῶν, κ' ὑποδοχῆς... καὶ... καὶ... καὶ...

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

Ἀπατῶσθε.

Ὡς φίλος τώρα χρεωστῶ νὰ σὰς εἰδοποιήσω,
ὅτι ἀπόψε δεύσετε καὶ δεύτερον μνηστῆρα.

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

Καλὲ τί λέγετε;

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

Ναί, ναί.

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

Τὰ ἴδια καὶ πάλιν
λοιπὸν θὰ ἐπαναληφθοῦν; καὶ ὁ γαμβρὸς τίς εἶνε;

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

Τοῦ Χηνοπούλου ὁ υἱός, τοῦ Βουλευτοῦ.

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

Καὶ θάλλῃ
ἀπόψε; Δυστυχῆ μου! ἡ εἰδησίς σας αὕτη
μ' ἀφῆρσε πᾶσαν χαράν! τί εὐχαριστημένη
καὶ ἡμῇ ἐτι πρό μικροῦ!

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

Σὰς ἐνοχλεῖ τοσοῦτον
ὁ Κύριος Χηνόπουλος;

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

Ὡ! μόλις τὸν γνωρίζω.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

Εἶν' ἄσχημος ἢ εὐμορφος; πῶς εἶνε; γέρον; νέος;

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

Σχεδὸν τῆς ἡλικίας σας... ἀλλ' ὄχι τόσο... τόσο...
(ἀδημονοῦσα)

Μὰ εἶνε ἀνυπόφορον! κτενίσματα, φουστάνια
καὶ πάλιν, ὅπως τὸ πρῶτ'... κ' ἔπειτα τόσα ἄλλα,
Θεέ μου, πότε θὰ σωθῶ!... Πρὸς τούτοις φαν-
[τασθῆτε
ὅτι θὰ μ' ἀναγκάσῃ νὰ ψάλλω... ὦ! βεβαίως!

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

Καὶ τί σὰς μέλει;

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

Εὐχαλον νομίζετε πῶς εἶνε;

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

Τί; μήπως δὲν εἰσέυρετε νὰ ψάλλετε τὸ ᾠσμα,
ὅπου ζητεῖ ἡ μήτηρ σας;

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

Ἄ ὄχι· τὸ γνωρίζω
πλὴν κάμνω, εἶνε βέβαιον, ὀλίγ' ἀκόη λάθημα...

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

(δεικνύων τὸ κυμβάλον.)

Ἄν θέλετε . . .

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

Πλὴν, Κύριε, σὰς εἶπα δὲν τὸ ἔσῳ.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

Κ' ἐγὼ σὰς εἶπ' ἂν θέλετε μαζὺ τὸ μελετῶμεν.

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

Μετὰ χαρᾶς ὀρίσαστε.

(δεικνύει αὐτῇ τὸ πρὸ τοῦ κυμβάλου κάθισμα.)

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ (καθήμενος.)

Δότε μ' ἐδῶ τῆς νόταίς.

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

(πλησιάζουσα καὶ δίδουσα αὐτῇ τὴν μουσικὴν.)

Ἰδοὺ . . . ἀλλὰ ἐπιεικῆς, παρακαλῶ νὰ ἤσθῃς . . .

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

(παίζων τὴν προεισαγωγὴν.)

Πῶς εἶπατε; ἐπιεικῆς; ἅ! μετριοφρονεῖτε . . .

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

(μειδιῶσα καὶ προσέχουσα εἰς τὴν μουσικὴν.)

Ἐδῶ λοιπόν· ἀρχίζομεν . . . Προσέχετε ὀλίγον.

(ψάλλει)

Μ' ἔλεγεν· εἶσαι ἐλπίς μου μόνη·
 μ' ἔλεγεν ὅτι περισπρόνει
 τὸ πᾶν δι' ἐν μου, ἐν βλέμμα μόνον
 κ' ἐνώπιόν μου κλίνων τὸ γόνυ
 μ' ὠμνε πίστιν μὲ πάθους πόνον,
 πλὴν μὲ ἡπάτα.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

Πολὺ καλὰ, πολὺ καλὰ . . . Ἀργότερα ὀλίγον.

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

(ψάλλει)

Μ' ἔλεγεν· εἶσαι ἐλπίς ὀνείρων
 ἀστὴρ τῶν πόθων μου τῶν ἀπείρων . . .

(πρὸς τὸν Ἀριστείδην)

Ἐμπρός! ἅ δὲν προσέχετε καθόλου εἰς τὸν χρόνον.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

Πολὺ καλὰ· πολὺ καλὰ. Ταχύτερα ὀλίγον.

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

ἘΤαχύτερα, ἀργότερα! τί θέλετ' ἐπὶ τέλους;

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

Ἐμπρός, ἐμπρός! Σὰς βεβαιῶ λαμπρὰ εἶν' ἡ φωνή σας.

ΣΚΗΝΗ ΙΖ'.

Οἱ ἀνωτέρω καὶ ΚΑΣΤΟΡΙΔΗΣ.

ΚΑΣΤΟΡΙΔΗΣ (εἰσερχόμενος.)

Αἶ; τί κάμνετε ἐκεῖ; τραγουδεῖτε, τραγουδεῖτε;

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

Ἄ! ὁ ἀνάδοχός μου! μᾶς διέκοψε τὴν καλλιτέραν μας στροφὴν. (δεικνύουσα τὸν Ἀριστείδην.) Ὁ Κύριος εἶνε τεχνίτης μουσικός.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

Τὸ ἀληθέστερον εἶνε ὅτι ἡ δεσποινὶς Χαρίκλεια ἔχει θαυμασίαν φωνήν.

ΚΑΣΤΟΡΙΔΗΣ

Ἀφίσε τὸ πιάνο, Χαρίκλεια, καὶ πήγαινε ποῦ σὲ θελ' ἡ μητέρα σου . . . μιὰ ὥρα σὲ ζητεῖ.

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

Ἄς ὑπάγω . . . (ἐξερχομένη.) Ἀχ! θὰ μ' ἀναγκάσουν πάλιν νὰ φορέσω τὸ καινούργιο μου φουστάνι! τί ἀηδία.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

Εἰσθε οὕτω θαυμαστή! μὴν ἀλλάξετε τίποτε.

(ἡ Χαρίκλεια ἐξέρχεται.)

ΣΚΗΝΗ ΙΗ'.

ΚΑΣΤΟΡΙΔΗΣ ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

ΚΑΣΤΟΡΙΔΗΣ

Πλὴν δὲν με λέγετε αἶ; τί τρέχει; φαίνεσθε ὡς φίλοι τῶρα παλαιοί . . .

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

(ἀκολουθῶν διὰ τοῦ βλέμματος τὴν Χαρίκλειαν ἐξερχομένην.)

Ναί· εὐτυχῶς

δοτι εἶνε νέα ἀξίεραστος.

ΚΑΣΤΟΡΙΑΝΗΣ (ψυχρῶς.)

Ναί· ἀρκετὰ ὥραϊα...

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ (ζωηρῶς.)

Μόνον ἀρκετὰ;
τί φυσιογνωμία εὐφυής! καὶ τί
σπινθηροδόλα ὄμματα! πόσον κέλως
συνομιλεῖ!...

ΚΑΣΤΟΡΙΑΝΗΣ (ψυχρῶς.)

Ἄ! ναί· βὲν εἶν' ἀνόητος.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ (ζωηρῶς.)

Τί εὐφυΐαν, τί λεπτότητα, τί πῶρ
ἐν τῇ συνδιαλέξει! Ἄ! σὰς βεβαιῶ
προσόντα ἔχει σπάνια εἰς τοὺς πολλοὺς!

ΚΑΣΤΟΡΙΑΝΗΣ (μετ' ἀδιαφορίας)

Ὦ! ναί· καλὴ κοπέλλα!

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ (ζωηρότερον ἔτι.)

Πῶς; ἀπλῶς καλὴν
ἀποκαλεῖτε νέαν ἔχουσαν ψυχὴν
μεστήν γενναίων αἰσθημάτων, ἔχουσαν
εὐαισθησίαν, φαντασίαν, αἴσθημα,
κρίσιν ὀρθήν, καὶ κάλλος καὶ ἀφέλειαν,
καὶ τῶν μειδιαιμάτων τὸ λεπτότατον
καὶ τὴν φωνὴν ἐκείνην τὴν ἀγγελικὴν...
Σὲ βεβαιῶνω εἶσαι, εἴς' ἀναίσθητος,
ἥπως πρὸ ποιημάτων πονηρὸς κριτής.

ΚΑΣΤΟΡΙΑΝΗΣ

Πῶ! Πῶ! τὰ χρόνια λυόσαν κ' ἡ βεμματαρίατε
θὰ πυξουνε τὸν κόσμον! δὲν μοῦ λέγεις; αἱ!
πῶς ἔτσι ἀπ' τὸ κρῶ εἰς τὴν ζέστην;

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

Οὐρ!

Ἐκλάβατέ με, ὡς ἀνόητον, μωρὸν,
ἀσυνεπῆ, μὲ εἶνε ἀδιάφορον!
Μὲ δύο λέξεις θὰ μὲ βοηθήσετε;

ΚΑΣΤΟΡΙΑΝΗΣ

Ἀλλὰ εἰς τί;

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

Εὐρίσκω τὴν Χαρίκλειαν
χαριεστάτην καὶ καλὴν... τὴν ἀγαπῶ,
τοιαύτην πάντα ἐπεθύμουν σύζυγον,
λοιπὸν ζητήσατέ την σὰς παρακαλῶ
ἐκ νέου ἀπὸ τοὺς γονεῖς της...

ΚΑΣΤΟΡΙΑΝΗΣ

Πῶς; παλίμβουλون
νὰ κάμω θέλεις αἰτησιν εἰς γάμον;

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

Ναί.

ΚΑΣΤΟΡΙΑΝΗΣ

Ἀδύνατον· εἰς ἄλλον ὑπεσχέθησαν
τὴν χεῖρά της καὶ πρὸ ὀλίγου ἔστειλαν
ἑαυτὸν τὸν ἄλλον γράμμα.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

Ἀδιάφορον·
ὡς διαλύσουν μετ' αὐτοῦ καθὼς κ' ἐγὼ
διέλυσα...

ΚΑΣΤΟΡΙΑΝΗΣ

Δὲν γίνετ' εἶν' ἀδύνατον.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

Καλὰ· πηγαίνω τώρα μόνος πρὸς αὐτοὺς
καὶ βλέπομεν θὰ κάμω καὶ θὰ δείξω... καί...

ΚΑΣΤΟΡΙΑΝΗΣ

Θὰ κάμης τί;

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

Γνωρίζω μέσον ἀσφαλές,
δι' οὗ τοὺς πάντας καταπαίθω. Χαίρετε...
ἀμέσως ἐπιστρέφω... σὲ εὐχαριστῶ.

[ἐξέρχονται ἀριστερόθεν.]

ΣΚΗΝΗ ΙΘ'.

ΚΑΣΤΟΡΙΑΝΗΣ μόνος, ἔπειτα ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ,
ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ καὶ ΧΡΗΣΤΟΥΛΗΣ.

ΚΑΣΤΟΡΙΑΝΗΣ (μόνος.)

Αὐτὸς τὰ ἔχει χάσει!... βεδαιότατα...
Παράδοξος τῶνόντι ἔρως! πρὸ μικροῦ
δὲν τοῦ ἀρέσει μ' εἶπεν ἡ Χαρίκλεια
καὶ τώρα ὅπου ἔμαθε πῶς δεύτερος
γαμβρὸς εὐρέθη, νὰ τος καὶ ἐκόρωσε
καὶ τὴν λατρεύει ὡς τρελλός.— Δὲν γέγοντο
αὐτὰ εἰς τὸν καιρὸν μου· τότε ἔκρισαν
οἱ νέοι πρῶτα κ' ἔπειτ' ἀπεφάσιζαν.

(Εἰσέρχεται ἡ Χαρίκλεια φέρουσα πινάκιον
πλήρες ὀπωρῶν.)

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

Ποῦ εἶνε; ποῦ ἐπῆγε;

ΚΑΣΤΟΡΙΑΝΗΣ

Ποιός;

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

Ὁ κύριος...

Ἄ... Ἄρι... Ἀριστείδης...

ΚΑΣΤΟΡΙΑΝΗΣ

Τώρα ἔφυγε

ζητεί νά εὕρῃ τοὺς γονεῖς σου καὶ θαρρῶ
πῶς εἰς σέ φροντίζει.

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

Δι' ἐμέ;

ΚΑΣΤΟΡΙΔΗΣ

Ναί, ναί.

(λαμβάνων αὐτήν κατὰ μέρος.)

καὶ ἐπειδὴ δὲν θέλω πάλιν νᾶχωμεν
παρεννοήσεις, λέγε μου, Χαρίκλεια...
ἀνάδοχός σου εἶμαι ὥστε χρεωστέῃς
νά μ' εἴπῃς ὅλην τὴν ἀλήθειαν.

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

Ποτέ

ἐγὼ δὲν λέγω ψεύματα... τὸ ζεύρεται.

ΚΑΣΤΟΡΙΔΗΣ

Λοιπὸν εἶπέ μου, κόρη μ', ἐξακολουθεῖς
ἀκόμη νᾶχῃς... ἔτσι... ἀντιπάθειν
κατὰ τοῦ Ἀριστείδου;

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ (χαμαὶ νεύουσα.)

Εἶνε βέβαιον

πῶς τὸ πρῶτ' καθόλου δὲν μὲ ἤρεσε...

ΚΑΣΤΟΡΙΔΗΣ

Μὰ τώρα εἶνε μεσημέρι...

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

Νὰ σὲς 'πῶ;

τώρα μισῶ τὸν ἄλλον, ὅστις ἐμαθα
θὰ ἔλθῃ τὸ ἑσπέρας...

ΚΑΣΤΟΡΙΔΗΣ

Καὶ πῶς ἐξηγεῖς

αὐτὸ τὸ πρᾶγμα; αἶ;

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

Τὸ ὄνομα γαμβρὸς

δὲν μὲ ἀρέσει φαίνεται...

ΚΑΣΤΟΡΙΔΗΣ

Πολὺ καλὰ.

πολὺ καλὰ· ἂν 'ποῦμε ὁμῶς πῶς γαμβρὸς
δὲν εἶν' ὁ Ἀριστείδης πλέον, ἄρά γε
τὸν ἀγαπᾷς ὀλίγον;

(κατὰ τὸν διάλογον τοῦτον ὁ Ἀριστείδης εἰ-
σέρχεται καὶ μένει πρὸς τὸ βᾶθος τῆς σκηνῆς.)

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

Δὲν 'μπορῶ νὰ 'πῶ...

τί μ' ἐρωτᾷτε τώρα;

[ΠΑΡΘΕΝΩΝ — ΕΤΟΣ Β'.]

ΚΑΣΤΟΡΙΔΗΣ

Ἐπειδὴ αὐτός

ὡς μανιώδης σ' ἀγαπᾷ καὶ ὡς τρελλός
σὲ θέλει...

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

Εἶν' ἀλήθεια;

ΚΑΣΤΟΡΙΔΗΣ

Πῶς ἐκπλήττεσαι;

δὲν μὲ πιστεύεις;

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ (χαίρουσα.)

Ναί.

ΚΑΣΤΟΡΙΔΗΣ

Λυπεῖσαι δι' αὐτό;

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

Ἄπ' ἐναντίας χαίρω...

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

(τρέχων πρὸς τὸν Καστορίδην.)

Ἄ! τί ἤκουσα;

Θεέ μου· νὰ πιστεύσω;

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

Ἄχ! ἐτρόμαξα...

Κύριε Ἀριστείδη, πῶς; ἐμένατε...

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

Καθησυχᾶστε· ἔρχομαι, ὅλος χαρά!
ἐκ μέρους τῆς μητρὸς σας... μ' ἐσυγχώρησε
καὶ ὡς γαμβρὸν τῆς, φίλη μου, μὲ δέχεται.
(Εἰσέρχεται ὁ Χρηστούλης.)

ΧΡΗΣΤΟΥΛΗΣ (ψυχρῶς.)

Ἡ σύζυγός μου εἶχε ἄδικον... μὰ
εἶπε τώρα τὰ τρέχοντα καὶ τὴν ἐπέ-
πληξα, διότι ἐνδίδει τόσον εὐκολα...
Διότι εἶν' ἀδύνατον, Κύριε, ἀδύνατον
νὰ συζευχθῇτε πλέον μὲ τὴν κόρην μου.

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

ὦ Θεέ μου!

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

Ναί, Κύριε Χρηστούλη, γνωρίζω ὅτι
ὑπεσχέθητε εἰς ἄλλον τὴν χεῖρά της
καὶ εἶνε οὗτος ἀνὴρ ἔχων πολλὴν ἰσχὺν
καὶ δύναται νὰ σᾶς βλάβῃ ἂν δυσаре-
στηθῇ... Ἀλλὰ, ἂν ἐγὼ νυμφευθῶ τὴν
Χαρίκλειαν, ἡ περιουσία μου καθίστα-
ται κοινὴ καὶ ἀδιάφορον ἂν εὐνοεῖσθε ἢ
ἂν δὲν εὐνοεῖσθε ἀπὸ τὸν μὲν κί' ἀπὸ
τὸν δέ...

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ (πρὸς τὸν Καστορίδην.)

Ἄ! τώρα, τώρα πλέον, τὸν ἀγαπῶ, ἀνάδοχέ μου (πρὸς τὸν πατέρα της.) πατέρα μου! τί λέγετ' εἰς αὐτά;

ΧΡΗΣΤΟΥΛΗΣ

Κόρη μου, λυπούμαι πολὺ· ἀλλ' ἀφοῦ ἔδωκα τὸν λόγον μου, δὲν εἴμπορῶ νὰ τὸν ἀθετήσω.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

Πῶς; ὁ λόγος σας...

ΧΡΗΣΤΟΥΛΗΣ

Εἶνε ἱερός· καὶ δι' ὅλον τὸν κόσμον δὲν τὸν ἀθετῶ.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

Ἀγαπητέ μου Καστορίδη, φίλε μου, μίλησε καὶ σύ. ἐγὼ πλέον ἔχασα ὅλας μου τὰς δυνάμεις.

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

Ναί, ἀνάδοχέ μου, μιλήστε, παρακαλῶ· δὲν μ' ἔχετε ὥσαν κόρη σας, δὲν μ' ἀγαπᾶτε;

ΚΑΣΤΟΡΙΔΗΣ

Εἶν' ἀληθές. διάβολε! Θὰ ἐξαφθῶ κ' ἐγώ.

ΧΡΗΣΤΟΥΛΗΣ

Πολὺ κακὰ θὰ κάμης· μ' ἐδοκίμασες πολλάκις καὶ ἔξεύρεις ὅτι εἶμαι τίμιος εἰς τὰς ὑποσχέσεις μου... Χαρίκλεια μου, πήγαινε μέσα... ἄφησέ μας.

(Ἡ Χαρίκλεια καὶ ὁ Καστορίδης ἀπασύρονται εἰς τὸ βάθος πρὸς τὰ δεξιὰ.)

(Πρὸς τὸν Ἀριστείδην.) Σεῖς δέ, Κύριε, ὕστερ' ἀπ' αὐτὰ ποῦ ἔγιναν, εἶν' ἀδύνατον νὰ μᾶς βλέπετε συχνὰ χωρὶς νὰ μᾶς ταραττέτε... Σᾶς παρακαλῶ λοιπὸν θερμῶς, ἕως ὅτου ὑπανδρευθῇ ἡ Χαρίκλεια νὰ διακεψέτε τὰς ἐπισκέψεις σας...

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ (μετὰ παραπόνου.)

Μὰ, Κύριε, μὰ κύριε, μὲ ἀπελπίζετε.

ΧΡΗΣΤΟΥΛΗΣ

Χωρὶς νὰ τὸ θέλω, φίλε μου· μ' ἐν-

νοεῖτε... ἀρκεῖ ὅτι μ' ἐγνωρίσατε καλὰ... (πυρότερα.) Ἔλα δὰ, φίλε μου δείξου κομματί γενηαῖος (δεικνύων τὴν Χαρίκλειαν ἀκρύνουσαν.) δὲν βλέπεις; κλαίει ἡ Χαρίκλεια... εἶνε κορίτσι αὐτὴ... μὰ σὺ, ὥς νέος ἔχε ὀλίγον θάρρος... θὰ περάσῃ.

ΚΑΣΤΟΡΙΔΗΣ (ὠργισμένος.)

Πταίεις σὺ, Χρηστούλη, ναί· πταίεις σὺ, τὸ λέγω καὶ τὸ ἀποδεικνύω...

ΧΡΗΣΤΟΥΛΗΣ

Ἐσὺ Καστορίδη μου, ἀντὶ νὰ ἐξάπτεισαι, μείν' ἐδῶ μ' αὐτὸν (δεικνύων τὸν Ἀριστείδην.) καὶ παρηγόρησέ τον ὀλίγον, διότι... θὰ μὲ κάμουν σήμερα νὰ τρελλαθῶ αὐτὰ τὰ παιδία!

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

ὦ! πόσον εἶμαι δυστυχής!

ΧΡΗΣΤΟΥΛΗΣ

(πηγαίνων πρὸς τὴν Χαρίκλειαν.)

Ἔλα, κόρη μου, ἔλα πᾶμε.

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

(ἐξερχομένη μετὰ τοῦ πατρὸς της ἐνδακρυσ.)

Χαίρετε, Κύριε Ἀριστείδη, χαίρετε...

ΣΚΗΝΗ Κ'.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ καὶ ΚΑΣΤΟΡΙΔΗΣ

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ (βηματίζων τεταραγμένος.)

Δὲν δύναμαι ἀκόμη νὰ συνέλθω! Ἄ! τίς ἐφαντάσθη παρομοίαν βάρβαρον σκληρότητα πατρός! ὦ! εἶν' ἀμείλικτος, ὥς βράχος ἄκαμπτος, ὥς δρυς, ἀνηλεὴς ὥς κύμα θαλάσσης ἄγριον κατὰ τοῦ ναυαγοῦ... ὦ! φρικῶδες δράμα! ἀδιάλυτος περιπλοκὴ σφοδρῶν παθῶν... (ἴσταται σκεπτόμενος.) Ἀλλ' εἶνε τίμιος!... δὲν δύναμαι νὰ τὸ ἀρνηθῶ! καὶ σήμερον τὸ πρῶτ' τὸν ἐξέλαβον, ὥς ἄνθρωπον μετρίου πνεύματος... Εἶνε τίμιος!

ΚΑΣΤΟΡΙΔΗΣ

Σὲ τὸ προεῖπα, εἶν' ἐπίμονος, προκειμένου περὶ τῆς τιμῆς του...

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ (ἐν ἐξάψει.)

Αἶ! τί τὴν θέλω τὴν τιμὴν, ὅταν αὐτὴ ἀτίμως ἐξαπατᾷ τὰς εὐγενεστέρας ἐλπίδας μας; τί χρησιμεύει ἡ δικαιοσύνη, ὅταν ἦνε καὶ τῆς ἀδικίας ἀγριοτέρα; Ὅταν μὲ δέσουν τοὺς πόδας βεβαίως δὲν κινδυνεύω νὰ πέσω. Τοιαύτας προνοίας ἐγὼ τὰς ἀποκαλῶ τυραννίαν... Αἶ; εἶν' ἐπίμονος, αἶ; καλὰ λοιπὸν θὰ ἐπιμείνω κ' ἐγώ... καὶ βλέπομεν ποῖος θὰ νικήσῃ.

ΚΑΣΤΟΡΙΔΗΣ

Καὶ τί 'μπορεῖς νὰ κάμῃς; ᾧ ἀδελφέ μου;

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ (παράφορος.)

Τί εἰμπορῶ, τί εἰμπορῶ; Δὲν εἰξεύρω... ἀλλ' εἶνε ἀδύνατον νὰ ζήσω ἄνευ τῆς Χαρικλείας... Θὰ εὕρω αὐτὸν τὸν Χηνόπουλον, θὰ τὸν προκαλέσω... θὰ τὸν διατρυπήσω μὲ ἓνα ξίφος φαρμακευμένο...

ΚΑΣΤΟΡΙΔΗΣ

Παραφέρεσαι συλλογίσου καλλίτερα, μὴ γίνεσαι παιδί...

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

'Αδιάφορον! δὲν ὑπάρχει ἄλλο μέσον... Θὰ τοῦ γράψω ἀμέσως τώρα... θὰ τὸν ὑβρίσω δασκαλικώτατα, ποιητικώτατα (κάθεται εἰς τὴν τράπεζαν πρὸς τὰριστερά.)

ΚΑΣΤΟΡΙΔΗΣ

(ἐξαπτόμενος καὶ αὐτός)

Μὰ αὐτὸ δὲν γίνεται! νομίζετε πῶς θὰ τὸ ἀνεχθῶ νὰ σκοτωθοῦν οἱ φίλοι μου... Ἀχ! θαρρῶ καὶ βλέπω αἵματα ἀπὸ τώρα... πληγαῖς... φονικὸ... Χριστιανοί μου!... δὲν εἶν' ἐδῶ κάνεις νὰ τοὺς σώσῃ;... Ἀχ! κράγγ, κροῦγγ τὰ σπαθιά, τὰ πιστόλια... Βοήθεια! (φαίνεται ὁ Θανάσης εἰσερχόμενος ὠχρὸς καὶ καταβεβλημένος.) Νὰ ὁ Θανάσης! τί διάβολο! κί' αὐτὸς κίτρινος! ἐχτίκισαν ὅλοι ἐδῶ μέσα;

ΣΚΗΝΗ ΚΑ'.

Οἱ ἄνωτέρω. — ΘΑΝΑΣΗΣ (ὠχρὸς καὶ καταβεβλημένος.)

ΘΑΝΑΣΗΣ

Νά· τί μᾶς κάνουνε τὰ πάθη!

ΚΑΣΤΟΡΙΔΗΣ

Τί σημαίνουν αὐτά;...

ΘΑΝΑΣΗΣ

Σημαίνει ἡ κακὴ μου καμπάνα ὅτι εἶμαι ἄθλιος, γιὰ νὰ μὲ διώξουνε! ἂν δὲν μεσιτέψετε, ἀφέντη μου, νὰ συγχωρηθῶ... γιατί ἐσεῖς φταῖτε...

ΚΑΣΤΟΡΙΔΗΣ

'Εγὼ πταίω;

ΘΑΝΑΣΗΣ

Ναὶ, Κύριε· ἐσεῖς· γνωρίζετ' εἶχ' ἀποφασίσει, τὴν ἡμέραν ποῦ θ' ἀποφασιστῇ ὁ γάμος τῆς Κυρίας μου, καθὼς ἀποφασίστηκε, ἐγὼ ἀποφασισμένος νὰ μεθύσω... γιατί εἶνε πρώτη φορὰ ποῦ τ' ἀπεφάσισα 'ς τὴν ζωὴν μου, καὶ ἂν 'ξαναποφασίσω νὰ τὸ κάμω...

(κατὰ τὸν διάλογον τοῦτον ὁ Ἀριστείδης γράφει καὶ σχίζει καὶ πάλιν γράφει ἐν ἐξάψει ἐπιστολὰς.)

ΚΑΣΤΟΡΙΔΗΣ

Λέγω λοιπὸν, τελείωνε, τί τρέχει; μέθυσε;

ΘΑΝΑΣΗΣ

'Οχι· μὰ 'κοιμηθήκαμε ἀπὸ κρασί κ' ἐγὼ κι' ὁ ἄμαξᾶς... μὰ ὅχι καὶ τᾶλογα... καὶ ὅταν 'ξύπνησα εἶπα 'ς ἐμένανε: «Θανάση, εἶχες ἓνα γράμμα 'ς τὰ χέρια σου, τί τῶκαμες αὐτὸ τὸ γράμμα;

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ (ἐγερόμενος καὶ ἀκούων.)

'Αχ! Θεέ μου!

ΘΑΝΑΣΗΣ

«Εἶχες γράμμα γιὰ τὸν βουλευτὴν Χηνόπουλο, ποῦ τὸν ἔβριζε ἡ Ἀλήθεια· τί τῶκαμες;

ΚΑΣΤΟΡΙΔΗΣ

Μήπως τῶχασες;

ΘΑΝΑΣΗΣ

Ὅχι, ἀφέντη.

ΚΑΣΤΟΡΙΔΗΣ

Δὲν τὸ 'πῆγες;

ΘΑΝΑΣΗΣ

Τὸ ἡῦρα ζητῶντάς το σχισμένο καὶ
 λασπωμένο... (γονυπετῶν καὶ ἐξάγων ἐκ
 τοῦ κόλπου τοῦ τὴν ἐπιστολήν.) Νά το ἀφέν-
 τη· συγχωρᾷτέ με...

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ (ἐναγκαλιζόμενος αὐτόν.)

ὦ! εἶσαι ὁ σωτήρ μας! φίλε μου,
 ἀγαπητέ μου Θανάση· σοῦ χρεωστῶ τὴν
 ζωήν.

ΘΑΝΑΣΗΣ

Ἐπειδή τις καὶ 'μέθυσα;

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

Νά, πάρε, πάρε χρήματα, πάρε κι'
 ἄλλα· πῆγαινε, πιέ, μέθυσε...

ΘΑΝΑΣΗΣ

Ἄ! ὄχι, ὄχι, Κύριε· δὲν 'ξαναμε-
 θῶ πιά.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ (φωνάζων)

Κύριε Χρηστούλη, πενθερέ μου· πεν-
 θερά μου, Χαρίκλεια, ἐλάτε ὅλοι, ἐλάτε.

ΣΚΗΝΗ ΚΒ'.

Οἱ ἀνωτέρω, ΧΡΗΣΤΟΥΛΗΣ εἰσερχόμενος ἐν-
 τρομος ἐκ δεξιῶν, ΜΑΡΙΩΡΗ ἐκ τοῦ βάθους,
 ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ, ἀριστερόθεν.

ΧΡΗΣΤΟΥΛΗΣ (πρὸς τὸν Καστορίδην)

Τί τρέχει; ἐτρελάθη ἀπὸ τὴν λύ-
 πην του;

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

ὦ! ἂν εἰξεύρατε! Χαρίκλεια, θέ-
 λεις νὰ γίνῃς σύζυγός μου;..

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ (ὀπόδακρυς)

Ὁ πατέρας μου...

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ (πρὸς τὸν Χρηστούλην)

Δὲν ὑπάρχει πλέον ἐμπόδιον...

ΧΡΗΣΤΟΥΛΗΣ

(συγχρόνως ἐν ἀπελπισίᾳ.)

Ἐτρελάθη.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

Ἐχομεν τὴν ἐπιστολήν τοῦ Χηνο-
 πούλου...

ΧΡΗΣΤΟΥΛΗΣ

Τί; ἀπήντησε;

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

Ὅχι· δὲν ἔλαβε τὸ γράμμα σας...

ΚΑΣΤΟΡΙΔΗΣ (δεικνύων αὐτήν)

Δὲν τὸ 'πῆγε ὁ Θανάσης...

ΘΑΝΑΣΗΣ

(σύρων αὐτόν ἐκ τοῦ ἐνδύματος.)

Μὴν τὸ λέτε 'ς τὸν ἀφέντη μου! Γιὰ
 ὄνομα τοῦ Θεοῦ!

ΜΑΡΙΩΡΗ

Πῶς; ἀλήθεια; ὁ καλός μας ὁ Θα-
 νάσης.

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

Θανάση μου, δὲν θὰ 'ξεχάσω!

ΘΑΝΑΣΗΣ

Κ' ἐγὼ ἔλεγα πῶς θὰ τὴν πάθω...
 (πρὸς τὴν Χαρίκλειαν.) Ἄν εἴξερα, θᾶπινα
 περισσότερο· μὰ δὲν χωροῦσε πιά.

ΚΑΣΤΟΡΙΔΗΣ (σχίζων τὴν ἐπιστολήν)

Λοιπὸν αὐτὴν τὴν σχίζω.. γράφουμε
 μιὰν ἄλλην εὐγενικὴν...

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

Καὶ θ' ἀρνηθοῦμε...

ΜΑΡΙΩΡΗ

Καὶ θὰ τοῦ 'πούμε πῶς ἡ κόρη μας
 Χαρίκλεια...

ΚΑΣΤΟΡΙΔΗΣ

Ἐπανδρεύεται μὲ τὸν Κύριον...

ΧΡΗΣΤΟΥΛΗΣ

Ἀριστείδην, Ἀριστείδην!

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ καὶ ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ (συγχρόνως)

Ὅχι ὅμως ἄνευ κόπου!